

Годишен абонамент:

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЛЕДПРАЗНИЧЕН ВЕСТИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Запасване на абона-
ментите се придружа-
ва с сумата

Редактира комитетъ

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главен редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

Новитъ банкерски вериги за народитъ

Репарационната проблема. Създаване на Интернационална банка. Засилване на Финансовата диктатура. Банката надъ политиката. Суверенитета на народитъ застрашенъ. Банкеритъ ще командватъ правителствата.

Отъ месецъ и половина финансовитъ експерти на голѣмитъ победители и на победена Германия разискватъ въ Парижъ върху въпроса за германскитъ репарации и начина за изплащането имъ. Доусовия планъ, на времето обявенъ за гениаленъ, днесъ се указа неудобенъ, както за победена Германия, така и за нѣкои отъ победителитъ, чийто вълчи апетитъ нееднакво се удовлетворявалъ. Така споредъ в „Джорнале Диталия“, Италия е била най-онеправданата отъ всички победители. Отъ друга страна забелѣзва се общо оплакване, че О. Н. се оказа

най-негодния институтъ

да разреши голѣмитъ политико-икономически проблеми. Антагонизмътъ и настреванията, които подхранватъ стревнуването, задирванията, неизкреността, дори перфидността въ голѣмитъ империалисти сж ги влѣбли и обърнали толкова много, че тѣ вече се страхуватъ единъ отъ други.

Всички лицетърятъ и плачатъ за миръ. Отъ голѣмитъ ръководители на европейската политика ние чуваме при всѣки случай, когато се заговори за тежкитъ проблеми — за малцинствата и репарациитъ, апели само за миръ. Въ името на тоя миръ, тѣ призоваватъ човѣчеството къмъ търпение. Между това и сами тѣ не върватъ въ мира, защото ние виждаме

усилената подготовка

къмъ въоръжения.

И победителитъ бързатъ да ликвидиратъ съ следитъ отъ голѣмата война, за да очистятъ пътя къмъ другата война, която тѣ систематически подготвятъ.

Репарационнитъ тежести, които се наложи на Германия, Австрия, Унгария и България, защото западнитъ империалисти ги обявиха за единствени виновници на войната, сж по произходъ и характеръ политически и като такива тѣ

сжществуватъ и се движатъ

въ зависимостъ отъ политическитъ моменти и събития. Ако утрѣ се наложи едно друго разбиране, какво виновници за войната не сж победителитъ народи, както германцитъ, често повдигатъ тоя въпросъ, или да речеме, че доминирующитъ сили въ Европа се промѣнятъ и установятъ противното на досега налаганото разбиране, естествено се явява по сжщата логика, че ще трѣбва да се ревизиратъ и

задълженията отъ войната, а може би и съвършено да се премахнатъ.

А истинския виновникъ, който е системата на империализма, независимо подъ формата на коя националностъ той се явява, следъ като е извлѣкалъ всичкитъ облаги отъ нея, той цели своето самозапазване като система, развитие и осигуряване на създаденитъ блага.

И победителитъ бързатъ да предупредятъ една подобна евентуалностъ. Това показва, че несигурността е голѣма. Тѣ бързатъ да трансформиратъ

репарационитъ задължения отъ политически въ чисто финансови сдѣлки, като възложиха на банкери експерти да разрешатъ тая задача. Най-здравитъ и сигуренъ помощникъ въ експансивната политика за влияние и надмощие и за икономическо робство, въ ржцетъ на империалиститъ, се явява капиталистическата банкова организация. Нейната гениална форма, която на широко и задъ граници

разхвърля отговорноститъ,

която скрива отъ общественото око сжщността си, привличайки спестяванията и привидното участие на дребни сжществувания отъ четиретѣ крайща на свѣта, подлѣгвайки ги съ голѣми обещания, поддържа чрезъ тая демагогия, едно заблуждение, което коства свободата, благата, живота и сждбата на цѣли държави и народи.

Мисли се, че чрезъ замѣстванieto на една политическа система съ финансова ще може, да се ликвидиратъ международнитъ германски задължения и

ще се излѣзе отъ постояннитъ

политически разисквания върху репарациитъ, като имъ се даде една обикновена търговска форма, „което било характеристичното за мира“.

Проектира се учредяването на една интернационална банка.

Такава една форма, ако се постигне, тя ще има характеръ на „трусъ“, който ще получава отъ Германия годишнитъ задължения, както бждатъ уговорени и ще ги разпредѣля между кредиторитъ по процентитъ, съобразно Версайския договоръ. Предвжда се дори по тая организация, че ще може да ставатъ изплащания и въ натура, дори съ една протекция и финансиране при тѣхното използване. Възможно се счита сжщо заинтересованитъ правителства, които играятъ роль на посредници между тѣхъ и банкеритъ да

сътрудничатъ въ пласирането на борситъ боноветъ, които ще се емитиратъ за комерсиализирането на германскитъ задължения. Възможно е сжщо така, сътрудничеството съ сжществующитъ банки отъ които Интернационалната банка да получава смѣтки за прехвърляне и депозити за международно пласиране.

Голѣмитъ резерви на чужди банки, които ще държи Интернационалната банка, ще послужатъ за една служба на компенсации и на емисионнитъ банки.

Проектътъ предвижда, штоо Интернационалната банка, да се държи спрѣмо всинки държави по начинъ

да координира своитъ

действия съ политиката на централната банка на респективната държава. Тя нѣма да бжде една банка съ алиини надъ другитъ. Напротивъ, тая банка ще имъ давала съдействие, но не и дирекция. А при това ще ги подпомага въ емисиата и въ подържането на златния курсъ.

Управлението на банката не бивало да има политически характеръ и да бжде далечъ отъ всѣкакво финансово надмощие.

Централата да бжде въ една малка държава, кждѣто да се осигури отъ фискално освобождение.

Заклучението е, че банката

еднакво щѣла

да бжде полезна за кредиторитъ и дебиторнитъ държави. Банката ще можела евентуално, да подпомага германската Раихсъ Банкъ и другитъ емисионни банки, за да подържатъ сигурността на своя шанжъ и условията на сдѣлките си.

Интернационалната банка щѣла да услужва на кредиторитъ, съ непрекъснатото подържане въ изплащанieto на германскитъ анюитети и улеснението за комерсиализирането на германскитъ задължения.

Банката ще запълни още една празнота, която сжществувала въ международната банкерска организация, — празнота откритъ отъ трудното уреждане на репарации и задължения.

Не е доволна

отъ този проектъ Англия:

1. Защо се предвижда изплащане на репарациитъ въ натура, при който случай се дава пълна свобода въ прехвърляне на полученитъ стоки въ натура.

Недоволни сж англичанитъ, защото се застрашавало по тоя начинъ английското про-

изводство и главно вжглищното, съ каквото главно се визира изплащането въ натура. Англичанитъ се страхуватъ, че количеството вжглища, което получаватъ Франция и Белгия въ натура не само, че нѣма да го използватъ въ собствено употребление, защото иматъ свое, но ще го изнасятъ за други страни, било срещу своитъ задължения, било да го продаватъ, па било и въ Англия

и ще повлияятъ

както на пазаря на английскитъ вжглища, така и на тѣхното производство.

2. Защо новата банка, като претендира да създаде свѣтовенъ кредитъ, въ такъвъ случай, тя ще опредѣля, дори увеличава и направлява свѣтовната търговия по такъвъ начинъ, че той да послужи за увеличението на германския и з н о с ъ, а заедно съ това ще се получи тоя резултатъ, че вмѣсто да направлява кредита, тя ще го увеличи. Нѣщо повече, банката ще движи и шанжа. А всичко това

ще застраши свѣтовната

английска търговия и ще се отрази върху английското производство.

Англичанитъ се страхуватъ още, че цѣлитъ двигателенъ апаратъ въ политиката, индустрията и търговията ще премине въ ржцетъ на банкеритъ, които щѣли да станатъ по-голѣма сила отъ О. Н.

Като чете човѣкъ тия работи печатани въ голѣмитъ английски вестници „Таймс“, „Дейли Телеграфъ“ се пита, кога и тѣ сж попаднали подъ влиянието на болшевишката борба срещу банкерския капиталъ? Логически отиваме къмъ заключението, че

опасността за народитъ

тѣхнитъ свободи и права отъ банкеритъ е безспорна и голѣма.

Германската преса отъ своя страна силно атакува, проекта и главно изказанитъ мнения по доклада на Паркеръ Жилбертъ за способността на германското стопанство да плаща досегашнитъ анюитети. Атакува сжщо така и сроковетъ на плащанията.

Като отговоръ се посочва, че до края на м. мартъ ще се окаже дефицитъ въ бюджета отъ 1 милиардъ марки, за да се посрещнатъ задълженията. Нѣщо повече. 4000 публични каси се питатъ,

какъ ще посрещнатъ

заплатитъ на чиновницитъ.

При тия условия германското правителство възнамѣржава да иска разрешение отъ контролора по репарациитъ за сключаване на единъ заемъ срещу гаранции на привилегировани облигации върху германскитъ желѣзници. До сега Паркеръ Жилбертъ винаги се е противопоставялъ.

Принудено, да търси ресурси, германското правителство предвижда увеличение акциза върху бирата и алкохола, за да покрие известни дефицити въ своя бюджетъ.

„Ако, казватъ германскитъ вестници, проекта на американския банкеръ Пиерпонъ Морганъ успѣе, това ще значи да се изझे репарационната проблема отъ политическия теренъ и цѣлия икономически и финансовъ животъ на Германия да се постави подъ единъ постояненъ международенъ финансовъ контролъ, бждѣ преецедентъ въ историята. Перспективата за Германия ще бжде

ла стане тя една икономическа колония,

което довежда до много сериозни размисления“.

„Газетъ де Восъ“ казва, че съ създаването на въпросната интернационална банка се гони целта да се учреди една

интернационална финансов диктатура

въ цѣлия свѣтъ, която ще оспорва суверенитета на държавитъ и ще командва правителствата“.

Французитъ сж най-доволни. Тѣ искатъ да се изпълняватъ предвиденитъ въ Доусовия планъ годишни вноски за покриване на задълженията къмъ Америка, за възстановяване на опустошенитъ области и да бждатъ гарантирани, като се премахне досегашната несигурност“.

Очевидно става, какъ крупния банкерски капиталъ, който е опасалъ цѣлия свѣтъ въ своя обръчъ,

довършва своята

доминирующа и командна роль въ цѣлата политико-икономическа система на държавитъ, и открито вече действувалъ, за да ги постави въ своята пълна подчиненостъ, чрезъ централизацията на всички власти отъ политическата, стапанската и социалната области на народитъ, въ своитъ ржце.

Банкерския капиталъ свежда ролата на правителствата до обикновени посрѣдници. Интернационалната банка, ще движи кредита въ производството и търговията въ цѣлия свѣтъ; тя ще опредѣля шанжа, ще управлява международния

финансов контрол, съ други думи тя, като държи кредита и срѣдствата,

ще налага и командува

правителствата, ще отрече всѣкакви демократически принципи за народно самоуправление и народен суверенитет, и ще докаже, че конституционитѣ догми и парламентаризма сѣ думи безъ всѣкакво реално съдържание, — сѣ една никому не нужна вече фикция. Съ други думи Интернационалната банка ще бѣде завършено дѣло на пълната финансова диктатура и подчинение на народитѣ, това което О. Н. се указва негодно да създаде.

Обвѣрзвайки първоначално поробенитѣ и заробенитѣ договорни народи, като предлага трансформацията на политическия репарационни задължения въ финансови, банкерския трусовъ капиталъ хвърля примамливи вѣждица на победителитѣ, за да ги вплете въ мрежата си и съ тѣхно съгласие да изгради финансовата, а заедно съ това и

политическа диктатура

въ цѣлия свѣтъ.

Тая финансова система на концентрация не е нова. Тя е отдавнашно изобретение, ала липсвали сѣ обективнитѣ днешни условия, за да се наложи. Теоретически, тя е на антипода на социално-икономическитѣ реформи въ живота и ще унищожи всѣкаква психика на средната и примиримостта на солидаризма, за да изгради и оформи окончателно двата фронта — на пълната концентрация на политическитѣ и стопански фактори въ по-малко рѣже, а на другия фронтъ милионитѣ обезправени, потиснати и ограбвани народи, — истинскитѣ творители на житейскитѣ блага. Стѣлководието то стане неминуемо и края е очевиденъ.

Четете „Св. Добруджа“

Какъ англичанитѣ третирайтѣ негритѣ

Едно оплакване до О. Н. Робството съществува

Въ „Le Crides Peuples“ намираме следното изложение до О. Н. Отъ страна на негритѣ отъ южна Африка:

„Ние сме длѣжни да отбележиме злоупотребленията и униженията, които ние търпиме отъ действителния редъ на нѣщата и условията, въ които живѣеме.

Въ Африка, отъ социална гледна точка, отъ икономична и културна гледна точка, ние сме третирани по недостоеенъ начинъ. Въ южна, източна и юго-западна Африка, бѣлитѣ колонисти гледатъ на мѣстнитѣ жители, като на долни същества и дори като на животни. Срещу чернитѣ хора сѣ създадени изключителни закони. На тѣхъ се отказва правото да се учатъ, да избиратъ свой занаятъ, да гласуватъ, да се занимаватъ съ политика, да пътуватъ въ своето отечество по своя угода.

Въ известни области тѣ сѣ напълно измѣстени отъ своята земя. Въ други мѣста, тѣ сѣ задѣлжени да живѣятъ общо, когато бѣлитѣ колонисти си присвоятъ чрезъ правителството права, да владѣятъ земи принадлежащи отъ поколения на мѣстнитѣ жители. Въ известни държави въ южна Африка не се позволява на мѣстното население, да се вози по желѣзница, както това е позволено за бѣлитѣ колонисти.

Изключителнитѣ декрети и специални правителствени разпорѣдби въ южна Африка пречатъ на населението да брани своитѣ права въ зонитѣ поставени подъ контрола на бѣлитѣ. Отъ друга страна, ние твърдиме, че чернитѣ хора отъ Америка, Антилскитѣ острови и отъ западна Африка сѣ повече култивирани отъ бѣлитѣ хора въ южна Африка и въ странитѣ поставени

подъ мандатъ и повече способни да извършватъ сами правителствената контрола. За да ви докажатъ неспособността на южно-африканцитѣ сами да се администратъ, ние ще си позволимъ да посочимъ нѣколко несправедливи мѣрки наложени въ тѣхната страна.

Законитѣ въ южна Африка

Ето законитѣ, които парламента предложи за формацията на Съюза:

а) Въ Капската колония, кждѣто негритѣ имаха общо избирателно право отъ 60 год., избирателитѣ черни, нѣматъ право да избиратъ негрѣ като представител въ законодателното събрание. Въ Трансвалъ, въ Оранжевъ, въ свободната държава Наталъ, никой мѣстенъ жителъ нѣма право на гласуване. (Заповѣдь въ южна Африка отъ 1909 год.)

б) Вънъ отъ Капската колония единъ актъ на парламента изключва чернитѣ хора отъ правото да бѣдатъ членове отъ реформистката Холандска черква (1911 г.).

в) Въ индустриалнитѣ центрове механицитѣ-негри не могатъ да работятъ, като работници-специалисти. (Наредба поминитѣ отъ 1911).

г) Чернитѣ граждани нѣматъ правото да участвуватъ въ войската за отбраната на съюза.

е) Правото да се установи нѣкой въ земитѣ на короната и да се ползва отъ създадени кредитъ за случая, е ограниченъ само за европейцитѣ и сѣ изключени мѣстнитѣ жители.

ф) Миньоритѣ — мѣстни жители, нѣматъ правото да получаватъ пенсии и други облаги, които закона отрежда за работницитѣ, които пострадатъ отъ туберкулоза.

г) Мѣстнитѣ жители не могатъ да купуватъ земи въ Съюза, освѣнъ земитѣ дадени на племената. Но тия земи сѣ законно неотчуждаеми, т. е. не могатъ да бѣдатъ нито държавни, нито купувани.

h) Наема на едно земледѣлческо стопанство за мѣстното население се наказва съ 100 лири стерлинги глоба и 6 мѣца затворъ. Мѣстното население не може да получи земя освѣнъ отъ други черни, което е нищо, защото цѣлата земя е въ рѣцѣтѣ на европейцитѣ.

и) Пѣтници отъ мѣстното население взели редовенъ билетъ, нѣматъ право да пътуватъ въ тренове, освѣнъ въ отдѣления специално опредѣлени. Слѣдва, че единъ шефъ на тренъ злѣ разположенъ, може да откаже пътуването на мѣстното население, дори когато тренъ е свършено празенъ. Може да имъ се обезсили билета подъ предлогъ, че нѣма специални отдѣления за негритѣ. Тая оригиналностъ е наложена по 4 и 6 параграфъ, секция 4 на актъ 22 отъ 1916 година.

j) Мѣстното население, каквото и качество да има, не може да се приеме на обществена служба. (Наредба 1912 година).

к) Преводчицитѣ отъ мѣстното население сѣ премахнати въ всички сѣдилища и замѣнени съ бѣли хора, отъ които болшинството не знаятъ езика. За това при всѣко сѣдене, то се обръща на обикновенъ фарсъ.

Следъ войната излѣзе нова прокламация

1. Съ изключение въ Капската колония, негритѣ не могатъ да получатъ свобода за търсене на цѣнни камъни. Въ момента на съюза чернитѣ упражняваха това право по

цѣлото течение на р. Вааль. Но сега, комитети отъ бѣлитѣ миньори добиха изключителното право да изпитватъ чернитѣ и на всички предявили желание имъ е отказано.

2. Следъ окупацията на гр. Оранжевъ отъ англичанитѣ, колониалното правителство призна на негритѣ правото да наематъ земи и да пасатъ своитѣ стада. Сега колонията става свободна държава и на 1913 год. единъ парламентаренъ актъ отне това право. Черни не могатъ повече да живѣятъ въ свободната дѣржава в Оранжевъ, освѣнъ, като роби на европейцитѣ.

3. Единъ негрѣ употребяванъ въ нѣкой чифликъ трѣбва да има специално разрешение. Той не може да отиде на гости при свой близъкъ в другъ сѣсенъ чифликъ безъ да има даже специално разрешение. И ако иска да се прехвърли отъ единъ чифликъ въ другъ, неговото разрешение не струва нищо, защото господаря му нѣма право да му издава такова разрешение.

4. Ако единъ негрѣ печели 20 шилинга на месецъ при единъ бѣлъ чифликъ, и ако нѣкой другъ му предложи 3 лири на месецъ, закона за паспортитѣ го счита за престъпникъ, ако предпочете по-добре платеното мѣсто, безъ поменатото разрешение отъ първия чифликъ.

5. Въпрѣки, че законитѣ сѣ различни споредъ градоветѣ и мѣстноститѣ, закона за паспортитѣ е еднакъвъ за всѣкжде. Единъ негрѣ, който идва отъ земледѣлческа страна въ индустриаленъ центъръ дава му се разрешение за 8 дена, за да си намѣри работа. За да не изтърве срока, той е принуденъ да приеме каквато и да е работа и сключва съ господаря договоръ на нѣколко ме-

Clemonce Robert

Карбонеритѣ на гробоветѣ на своитѣ дѣди

(Изъ „четиримата сержанти отъ ла Рошелъ“, часть I, глава VIII)

Цердикъ, следъ като остави сестра си въ Коломбелъ, едната частъ отъ донѣтъ прекъра на острова Ликсъ.

Следъ това, взелъ си лодка, той се отправи къмъ необитаемата частъ на острова, кждѣто слезе и самъ се разходи малко време изъ полето.

Ноща приближаваше.

На петдесетъ крачки отъ острова, кждѣто се разхождаше нашия младежъ, се намираше една височинка, покрита съ капини и ниско изсечени дървета.

Тези, единъ видъ могили, които се виждатъ въ сѣдѣство на Рошелъ, служатъ за основа на единъ отъ келтскитѣ камани отъ античната държава д'Анистъ.

На върха имъ, на петъ крачки отъ земята се издига широката площъ на единъ паметникъ, свѣтъ камѣкъ, който времето не е могло да разруши.

Огромно множество стѣбла отъ храсти, които се простиратъ до тази гранитна маса, я покриваха като множество склуптури, единъ видъ дивашки арабески.

Близко до тази височинка, — една масивностъ отъ вечно зелени капини и акации: подобно на веченъ часовъ, който обкрѣжава гроба.

Наоколо се простира единъ стрѣменъ теренъ, който не дава видъ, че по него пасатъ стада, съ други думи, цари една абсолютна самотностъ, която буди стари исторически спомени.

Казватъ, че св. Людовикъ, връщайки се отъ битките, въ които надвигъ англичаните, отпочиналъ и заспалъ тукъ на този паметникъ. Малко по-далечъ, се виждатъ останки отъ каменни стѣлбове, които иматъ видъ на нѣкакъв римски лагеръ и останалъ единъ камѣкъ, както се вѣрва, — отъ олтаря на бога Исусъ.

Съ други думи, очевиднитѣ знаци на това место напомнятъ за най-големитѣ революционери на света, и каратъ да каменни стѣлбове, които иматъ видъ на нѣкакъв римски лагеръ и останалъ единъ камѣкъ, както се вѣрва, — отъ олтаря на бога Исусъ.

Нито една пѣточка не се виждаше отъ страна на това место, въпреки това, незабѣлзано, тамъ пристигна единъ човѣкъ.

Той се приближи до височинката, обрасла съ гъста и ниска разителностъ и се изгуби безследно, въпреки трѣнливите храсти които покриваха земята, да бѣха далечъ отъ необходимата височина — за да го скриятъ.

Следъ нѣколко минути, сѣщо така приближиха до храститѣ и други лица и сѣщо така се изгубиха.

Цердикъ ги погледна и замислено продължи своя пътъ.

Той остана на брега до момента, когато неговите приятели — подофицеритѣ Помиеръ и Рубинъ дойдоха да го срещнатъ.

Тримата, на свой редъ трѣгнаха къмъ височинката. Помиеръ, който вървеше напредъ, съ мъка отстраняваше множеството храсти отъ трѣнки, повдигна единъ камѣкъ, който покриваше единъ широкъ отворъ въ земята, и се показваха стѣлби, по които се отбелязваха човѣшки стѣпки.

Младежитѣ преминаха тази стѣлба, следъ като описаха единъ достатъчно дълъгъ завой, който ги въведе до паметника — подземие и стигнаха въ единъ широкъ сутеренъ.

Рицаритѣ на ноща, като мерка за безопасностъ, сменяха понѣкога мѣстото на събранията си, но най-вече се събираха въ тази пещера, която и днесъ съхранява възпоменанията.

Въ момента, когато Цердикъ и приятелитѣ му слѣзяха тамъ, ето изгледътъ който имаше сутеренъ.

На свода бѣше окачена само една лампа.

Въ средата на сутерена имаше единъ камѣкъ, който служилъ единъ видъ като олтаръ, върху който се намираше една секира отъ камѣкъ съ която галскитѣ свещеници убивали жертвата, и която при разкопките бѣше откритъ подъ паметника.

Широката пещера служела за гробница, отъ кждѣто сѣ извадени едно голѣмо количество отъ кости и въ която се намираха много гробове отъ камѣкъ, наполювани вече разрушени, както и нѣкакви голѣми плочи, които служили за калаци на гробоветѣ. Обширността на пещерата навѣваше печалъ.

На свода, висеха нѣкакви тънки ивици отъ кристализирана вода, които блестяха на светлината.

Подъ треперящата свѣтлина на лампата се виждаха по задника на небесната тѣрѣдъ на сутерена нѣкакви знаци.

Нѣкакви голѣми стѣлбове отъ дървета, които наподобяваха на змии, както и купищата отъ бръшлянь, преминавайки презъ пукнатинитѣ на стѣните, разстилаха по стѣрия варварски храмъ единъ видъ бразди, обгрѣзваха стѣните и му даваха изгледъ на дивъ и треперящъ край.

Рицаритѣ на ноща седѣха въ безпорядѣкъ по развалинитѣ на тия гробници, държащи въ рѣже, както въ тържественни случаи, камитѣ си, извадени отъ ножницитѣ.

Въ тези дѣца на Франция, на които лежащитѣ имъ прадеди гали сѣнуваха битки и завоевания; капките разбойническа кръвъ, следъ като се е филтрирала презъ хилядите поколения, още течеше въ технатѣ вени.

Обаче, тѣхните прадеди, отъ първия рѣстъ на човѣчеството, се бореа за завоеванието на едно по плодородно поле, тези обаче, се бореа за една идея — за свободата на своето отечество.

Този бѣше разликата между двата свѣта.

Brennus сѣвше лозя, тези сѣвха фиданкитѣ на свободата.

Жанъ Борие стоеше на крака до олтаря, върху който се намираше секирата отъ камѣкъ, точно подъ свѣтлината на лампата.

Надъ главата му плъскаше знамето, — отъ една затворена синеве, посѣена отъ звезди.

Шефа на карбонерите посвѣтаваше събранието въ нарежданата, които се бѣха получили отъ Централния Комитетъ.

Да предприематъ едно движение въ Сумюръ, да освободятъ генералъ Бертонъ и да трѣгнатъ къмъ Парижъ, бѣше съ други думи казана заповѣдта на дѣрховната секция.

Борие бѣше определенъ да започне предприятието.

Той трѣбваше да съобщи проекта на рицаритѣ на ноща — на които бѣ шефъ — подъ клетва, за да взематъ участие въ това движение и да пазятъ тайната.

Заповѣдта, облечена съ символическа печатъ, мина отъ ръка на ръка.

Конспирацията бѣше решена, виднитѣ, голѣми хора, — шефове въ карбонеритѣ, трѣбваше да имъ вдѣхнатъ довѣрие: тѣхната заповѣдь не можеше да се оспорва.

При мисълта за борба, за триумфитѣ които се изправяха предъ тѣхнитѣ умове, една електрическа искра мина презъ редоветѣ на инициаторитѣ.

Числото на тѣзи, които искаха да взематъ участие въ това решително предприятие, бѣше почти универсално.

Тѣзи млади хора, плантаци, теглени отъ необходимостта, да употребятъ силитѣ си на една мисия, наистина апостолска, съ мжка спазваха тишината.

На край, тѣ трѣбваше да изоставятъ сѣннитѣ на горитѣ, които отъ много време ги крияха, и да прокламираатъ на свѣта голѣмото събитие на свободата!

— Оржиие!.. едно знаме!..

— Да, каза Борие, оржиие!.. това подземие трѣбва да послужи за складъ.

сеца, и да плаща на държава-та 2 шилинга на месец. Този договор го задължава да остане в мината или в мѣстото, където се е ангажирал. За да отиде да види своя брат в сѣща град трѣбва му специално разрешение. Ако срещне своя брат и го последва, никой не е в състояние да го спаси. Отива направо в затвора.

6. Негритѣ въпрѣки, че имат паспорт и разрешение, не могат да напушат квартирата си след 9 ч. вечерта, без едно специално разрешение от своя господар.

7. Въ известни градове женените жени не могат да останат в жилището на своя мъж освен при условие да платят едно право от 1 шилинг на месец, за да се ползват от съвмѣстно сѣжителство. Ако нѣкой не изпълни това нареждане се глобява съ една лира или затваря за един месец.

8. Дъщеритѣ не могат да останат под бащинѣ покрив освен:

а) Да работят за бѣлитѣ;

б) Да плащат един шилинг на месец. На младитѣ момичета се плаща от 10-15 шилинга на месец.

9. Разнитѣ такси за паспорти имайки сила в провинциитѣ на сѣюза сѣ предвидени в парламентарнитѣ наредби, заповѣди и в хиляди прокламации, правителствени разпоредби и в правилата, щом бждат публикувани в официалния вестник.

Всички тѣзи наредби и закони за паспортитѣ се простират в Капската колония, където по-рано там не съществуваша преди формирането на сѣюза.

10. Въ северната провинция, мѣстнитѣ жители, взнѣ от обикновенитѣ данѣци, плащат специални данѣци, които бѣлитѣ не плащат.

По този начин провинциалния съвет събира 340,000 лири стерлинги на година и

поддържа жилища, където се учат децата само на бѣлитѣ. Децата на чернитѣ не се допускат.

11. Напоследък ние сме платили такси за пенсии за вдовицитѣ от войната и за сирацитѣ на бѣлитѣ. От тѣзи такси никой от вдовицитѣ и сирацитѣ на чернитѣ, които загубиха своитѣ мъже и бащи в войната не се е възползвал.

По земледѣлието

От всички закони, които могат да измислят против негритѣ, не можеха да измислят по жестока мѣрка от территориалния акт от 1913 г. Той напълно измѣсти цѣлия живот на мѣстното население, избранявайки му да се занимава съ скотовѣдство и земледѣлие, съ каквото згнание, тѣ обикновено се занимаваха. Негритѣ повече не могат да ги упражняват освен, като слуги на бѣлитѣ и като средство да доставят облаги на сѣжитѣ. И ако един европейец остави на негър да се занимава съ скотовѣдство за своя смѣтка, то той плаща 100 лири глоба и ще го накажат съ 6 м-ца затвор.

Съ хиляди собственици негри видяха своето редовно съществуване обявено за нелегално. Тѣ се видѣха принудени да продадат на чужденци своя добитѣкъ срещу, каквато цѣна им дадат. Други, за да избѣгнат от тоя режим трѣгват съ стадата си в други земи, добитѣка им измира и тѣ забѣгват в Португалска южна Африка.

Обезимотени и обеднели мѣстнитѣ жители — мъже, жени и деца отслабват, израждат се и малариата довършва живота им.

Други освободили се от стадата си стават роби. Така че хората, които сѣ печелили обикновено по 200 лири годишно, сега трѣбва да се подложат на договорно робуване срещу 20—30 лири годишно.

Това е въ свободната държава Оранжев, където *территориалния акт* се прилага съ най-голяма строгост и жестокост.

Негри не могат да получават земледѣлческо наследство. От това право тѣ сѣ изключени. Този территориален акт трѣбва да се премахне. Когато го гласуваха представиха го като временна мѣрка за 2 години. Но ето 14 години, откато ние, мѣстното население, теглим от неговата жестокост.

Нови проектирани насилия

Законът за администрацията на мѣстното население през 1920 год. цели да направи вѣчни разпоредбитѣ на территориалния акт от 1913 год. и да внесе нови ограничения, които по-рано не съществуваша. Така напр. сѣдитѣ ще бждат свободни по отношение на мѣстното население, а въ провинцията ще се произнасят само въ полза на бѣлитѣ хора. Мѣстното население се оставя на капризитѣ на чиновници и господари — бѣли европейци.

Предлага се сѣщо разпредѣлението на държавата на бѣли и черни зони, давайки 87% от южна Африка на един милион бѣли и оставяйки 12 1/2% на пет милиона черни. Между това по-голямата част от земята оставена на чернитѣ е неплодородна земя и съ лош климат. И което прави впечатление, че земята която се оставя на чернитѣ се намира въ английската провинция Натал. Нищо не се оставя от Капската колония за чернитѣ.

Въ свободната държава Оранжев, нѣма мѣсто за стадата на чернитѣ. Плантаторитѣ негри не могат, да се установят въ Трансвал, освен въ северната част, където вилнее малариата и където е определена зона 12% за негритѣ.

Наредби за негритѣ въ градоветѣ

Нѣкои богати негри по си-

лата на территориалния акт ликвидиратъ сѣ своитѣ имоти и стада. Тѣ отиват въ градоветѣ, като се подчиняват на всичкитѣ правила на паспоритѣ.

Наредбата за негритѣ въ градоветѣ наказва съ 100 лири глоба и 6 месеца затвор продажбата или наемане на жилище на един мѣстен жител въ градоветѣ или селата на сѣюза.

Мѣстнитѣ жители, мъже и жени не могат да работят, освен ако тѣ сѣ получили своя паспорт и ако плащат един шилинг на месец за тая привилегия. Тѣзи нови ограничения трѣбва, да влѣзат въ изпълнение, както за селата така и за градоветѣ, където законитѣ за паспортитѣ не се прилагат по настоящемъ.

Такова изложение — оплакание населението от южна Африка е подало до О. Н. Впечатлението е, че англичанитѣ, които се кичат съ джентлменство и филантропия поддържат форменото робство съ хората.

Протестъ

Телеграфиратъ до Г-нъ Министра Председателя съ копие:

Вестници: Свободна Добруджа, Добруджанско Знаме, Утро, Пладне, Работническо дѣло, Младежка дума.

Организираната добруджанска младеж протестира против опита за разтурване на организацията ѝ.

Не ни лишавайте от правото организирано да се просвѣщаваме и боримъ за родината си.

гр. Пловдивъ, 18.III. 1929 г.

Председател: Ст. Гешевъ

Антифашисткия конгресъ

На 9 т. м. въ Берлинъ се откри антифашисткия конгресъ. Присѣстнаваха сѣ 235 делегати отъ цѣлия свѣтъ, между които Анри Барбюсъ, графъ Мишель Кароли, Зигфридъ Якоби, Гидо Миглиоли и пр.

Изказали сѣ всички против фашистката реакция, която въ голѣми и по-малки размѣри се заражда и вирѣе въ всички почти страни под влиянието на италианския фашизмъ, който унищожи свободитѣ на гражданството, въведе въ система убийствата и прогони будната интелигенция. Подъ сѣщото влияние въ всички страни безотговорни фактори добиха сила и вършатъ убийственото и разрушително дѣло върху всички културни придобивки на човѣчеството въ вѣковетѣ. Фашизмътъ е една язва, една гангрена въ тѣлото на прогресивното човѣчество, което морално и материално го унищожава.

Изброени сѣ въ нескончаемъ списѣкъ всички жертви на фашизма въ всички страни.

Специално за националнитѣ малцинства посочено е на фашизма, като на най-опасенъ врагъ, който върши дѣлото на денационализацията, обезправянията и убийствата надъ милиони подтиснати народи. Въ фашизма международната сатрапия черпи най-силния куражъ и инспирация на престѣпленията спрямо свободитѣ на народитѣ.

Отправенъ е апелъ къмъ всички потиснати народи — интелигентни, земледѣлци, еснафи и работници, да се организиратъ въ единъ фронтъ срещу настѣпващия фашизмъ, за да се спаси човѣчеството отъ проказа.

София Печатница „Съгласие“

Ще се донесатъ три или четирисотинѣ пушки на първо време; после барутъ за пушкитѣ, патрони, сабли, ками... и знамето, което трѣбва да бжде вдигнато веднага.

— Знамето! казахме, ще го направимъ съ собственитѣ си ръце, за да изразява по-добре нашата вѣра.

— Да се забие върху грамадата отъ пушки, каза шефъ.

— Да, да, викна единъ, върху богатството на войната знамето на победата.

— После, започна Борие, около този лагеръ, единъ часовъ неспрестанно трѣбва да пази. Единъ отъ васъ ще остане неподвиженъ въ това поле, блящъ за сигурността на склада и готовъ въ всѣко време да приеме и принесе сигнала, който ще бжде донесенъ тукъ.

Рицарите на нощта, обърнаха особено внимание, че за сигурната победа е необходимо да се ангажиратъ съ събирането на пушки и муниции за война, каквито всѣки единъ отъ тѣхъ би могълъ да достави.

Необходимитѣ пари за предприятieto трѣбваше обязательно да бждатъ поставени въ касата на дружеството.

Всички карбонери, военни, буржуа, работници и селяни поставиха съ удоволствие и най-малкото, което притежаваха — въ служба на дѣлото на свободата.

Цердинъ се ангажира съ всички възможни усилия да обсеби отъ баща си една сума, която не ще коства много на богатия собственикъ, освенъ една лека жертва, за да комплутува съ

всичко това необходимитѣ фондове.

Борие взе думата.

— Върховната сѣкция, каза той, натоварва самия менъ, да отида въсредъ патриотическата партия, за да опозная състоянието на духоветѣ и да обая възстанието.

„Наистина, тая заповѣдъ гледа на самия менъ, защото сѣ вземали участие въ самия авангардъ, на който живота е определенъ да взематъ участие въ първитѣ изпитания.

„Но тримата отъ моитѣ другари, подофицеритѣ Раулъ, Помиеръ и Шарль Рубинъ, искатъ да сподѣлятъ съ менъ тази опасност.

„Ние ще поискаме отпущъ и ще заминемъ за определенитѣ мѣста по противоположни пѣтища, за да се намѣримъ тайно предъ вратитѣ на Самюръ. Царското училище, както и независимитѣ хора отъ тая мѣстност ще бждатъ поканени да взематъ участие въ свѣтото предприятие; ще събереме около себе си разпрѣснатитѣ войници на свободата и когато денътъ на вземане оржикото бжде фиксиранъ, единъ куриеръ ще дойде да ви каже да донесете знамето.

— Стига, каза единъ отъ карбонеритѣ, въ името на своитѣ братя, не говорете на нѣкакви мисионери, а на борцитѣ, вѣрни на демократиата... Ние вѣрваме, че времето дойде! Вѣрваме, че нашето оржие ще бжде благословенно!

— Да, каза Ламбертъ, карбонер-селянинъ, пламенния републиканецъ — времето дойде!

„Монархическата сила се разлага сама, — отъ ненавистъ на собствената си крутостъ.

„Царизма е изтощенъ, въ който сѣ угаснали всички извори на живота, не може да чувствава друго — освенъ жестокоствата.

„Неспособенъ да живѣе, неспособенъ да говори, да обича нѣкого, не намира удоволствие въ нищо друго, освенъ въ разлагането, да унищожи всичко що е създадено, да доведе всичко въ положението на мъртавъ трупъ, въ каквото положение е изпадналъ и самия той.

„Той задушава духътъ на младостта — победоносния духъ на Франция. Вие виждате, министра Виле, поставяйки възпитанието на младежта въ ръцете на „духовното общество“, въ ръцете на езудитѣ, цели да прецѣдява въ венитѣ на нашитѣ дѣца вродитѣ, суеверието и всички фалшиви идеи, за да дадатъ на дружеството не друго, а дишащи мъртавици. Той задушава разсѣдѣка, идеята.

„Вие виждате новитѣ закони на пресата, — цензурата задушава свободния гласъ на вестницитѣ; тѣ трѣбва да мълчатъ.

„Деспотизма, който ни управлява, за да не излѣзе на явнищо отъ неговитѣ жестокости, предъ вратитѣ на своя палатъ, като ориенталскитѣ тирани, е поставилъ нѣкакви нѣми кукли.

„Бѣше свещеникъ огънь на поезията!

„Вижте държавнитѣ затвори: тѣ сѣ препълнени отъ писатели, отъ поети, чийто гласове се задушаватъ отъ сводоветѣ на затвора и не могатъ да бждатъ чути. Тѣзи, които сѣ получили небесния подтикъ сѣ деградирани, отнети сѣжъ титлитѣ, силата и тѣхните лири: тѣзи, които нѣкога се на-

ричаха полубогове, днесъ сѣ хвърлили въ тѣзи затвори въ вериги, като крадци и бандити.

„Силата притиска първия и последния подтикъ, който кара да бие човѣшкото сърдце — светия патриотизмъ.

Вижте, какъ презъ последнитѣ дни парижкия народъ изразява чрезъ поздравитѣ адмиралитѣ си къмъ върховната свобода съ викъ: Да живѣе конституцията!

„На този викъ отговори сабятъ на драгунитѣ!

„На край, царизма, въ ревността си на всѣка цена да разпрѣсне мигътъ на смъртта, който се намираще въ самия него, поиска да унищожи природата.

„Въ тѣзи лѣтни дни, когато благоухаятъ цветята, а плодетѣ блесятъ, за държавата се тъкатъ нови интриги и всѣки денъ свършва съ избиването на либералитѣ: умраза, преследвания подъ всички форми се ширятъ — на всѣкъде една вълна отъ болка“.

На тѣзи думи събранието отговори съ виковетѣ:

— Срамъ на монархията! Война на тираниитѣ! които отзвучаха въ античната стая, събуждайки еката замълчналъ отъ векове.

Ламбертъ продължи.

— И тази обременителна сила какво ни дава освенъ мизерията? Какво създава?

„Тази раставрация, която коства толкова много на Франция, какво ѝ донесе, следъ като погълна толкова много жертви?

„Тя откри корупцията — това е единичкия институтъ, който имаше отъ неж.

„Министра Декозе си въобрази, че ще насити министерскитѣ депу-

тати съ идеи, съ служби, съ фаворизации.

„И изъ невиделицата, централната камера се препълни до своветѣ! Той ни даде това печално убеждение, щото ако нѣкой може да си продаде съзнанието и честта за пари, цѣли грамади се изсипаха предъ тоя сраменъ търгъ.

„Той ни направи да удвоимъ човешката си.

„По цѣлото протежение на Франция, въ този моментъ, тая печална сила сѣе порока, падението и изчезването!

Ламбертъ млъкна, хвърляйки още едно проклетие на монархията, която се изправя предъ тѣхъ като единъ последенъ погледъ на ненавистъ и ядъ.

И множеството повтаря:

— Война! Война на тираниитѣ!

Единъ другъ карбонеръ взе думата.

Той бѣше Рушелъ, царскитѣ войникъ, дошелъ най-последенъ между рицаритѣ на нощта.

— Нашиятъ братъ, каза той, забрави, може би, една отъ най-големитѣ злини — на това зло време: това е шпионажа, създаденъ и издигнатъ въ нашитѣ дни на най-високото стѣпало на политическото знание.

„Той тормози и задушава всички обществени класи.

„Правителството, не само че използва хилядитѣ свои шпиони, но то се отдава и на терора, посредствомъ който създава разединението върѣдъ събратнитѣ си членове.

(Следва)

Разтурен ли е младежкия добр. съюз?

Съобщихме в миналия брой, че изпълнителния добр. комитет е дедективски институт. Със писмо № 558 от 8 март т. г. той официално донесе в М-вото на вжтр. работи, че младежкия добр. съюз се състоял от 5—6 комунизирани момчета, които насаждали комунизма всредъ добруджанското движение. Прилагат два броя от в. *Работническо дѣло*, където е помѣстена речта на А. Паневъ, въ която говори противъ ромѣнския режимъ на тероръ, въ Добруджа, на изнасилване правата и свободитѣ на добруджанци, за денационализацията на Родина, за невинно прогоненитѣ българи и турци и издига гласъ за амнистия.

Който е целъ тая речъ ще разбере цѣлата мръсотия извършена спрѣмо добруджанскитѣ интереси отъ дедективския изпълн. комитетъ.

Но въ какво се състои въпроса и има ли разтурване на младежкия съюзъ? М-вото на вжтрешнитѣ работи, отдѣлъ социални грижи, утвърждава направенитѣ измѣнения въ устава на съюза на просвѣтно благотвор. д-во „Добруджа“. Въ чл. 48 отъ тоя уставъ се казва, че при д-во Добруджа се образуватъ младежки и дамски групи, които се управляватъ отъ правилници.

Отъ тукъ се вадятъ произволни заключения, че щомъ М-вото било утвърдило тѣй устава на старото д-во, следвало че се разтурвалъ младежкия съюзъ.

Нищо подобно. Уставътъ на старческото дружество е дѣло на старци съ стари мозъци. Той не може да отмѣня други устави на други организации. Защото както старцитѣ, макаръ и съ изкуфали глави, могатъ да се организиратъ, така и младитѣ българи могатъ да се събиратъ, да се организиратъ, да си избратъ уставъ и да се управляватъ, както тѣ искатъ.

Бандити продължаватъ разбойничествата

Преди три месеца, сегашния председател на Варненското д-во Добруджа и членъ на Висшия Добр. Съветъ Ат. Костовъ организира една банда отъ 12 души и я праща въ Добруджа. Току що ги изпратилъ и взема телефона на градоначалника. Последния го е нѣмало. На телефона се явилъ старши стражаръ и му съобщава, че една чета съставена отъ хора на Вичева заминала за Добруджа. Полицията се впуска по диритѣ и залавя хората. Следъ като ги държали арестувани доста време, биватъ интернирани въ вжтрешността на страната. Виновницитѣ на тая мръсно скроена афера, обаче, останаха ненаказани и сж на честъ предъ мѣстната властъ.

Но какво сж цѣлили съ това — да организиратъ разбойническа банда, да я изпращатъ и да бързатъ веднага да го припишатъ на Вичева? Очевидно явно става пълкелната замисль на авторитѣ. Дикишъ, обаче, не хвана. Сжщото стана съ друга подобна банда въ Русе, за която Изп. К-тъ надала тревога изъ Соф. вестници подобно крадеца, който тича и вика дръжте крадеца. Съставиха фалшиви донесения, образоваха цѣла преписка, ала и това дикишъ не хвана. Цѣльта още не е постигната, въпрѣки всички заканвания и подготовки да

стига това да не бжде въ противоречие съ конституционитѣ норми въ страната. А тия норми сж надъ всичко и една отъ тѣхъ е, че правото на сдружение е свещенъ и неприкосновенъ.

Тѣй казва конституцията на страната, въ която живѣеме и никоя административна властъ, а още по-малко сдружението на дедективитѣ отъ Добруджанския изпълн. комитетъ, могатъ да отнематъ тия права.

По акъла на тоя дедективски комитетъ, създаденъ отъ бандити и който носи дѣйствиелния менталитетъ на разбиране конституционитѣ свободи на гражданитѣ, въ Добруджа, действуватъ ромѣнцитѣ, като потискатъ населението, тероризиратъ го, гонятъ го, убиватъ го, грабятъ го и т. н.

Каква е разликата между единитѣ и другитѣ? Напълно се покриватъ по произходъ, животъ, разбиране и действия!

Младежкия добрудж. съюзъ е съюзъ на младежкитѣ добруджански организации въ България. По подобие на македонци, тракийци, цариградци и тѣ обединяватъ добруджанската младежъ въ името на идеалитѣ на Ботева, Левски, Караджата, Дочо. Тѣ иматъ около двадесетъ организации въ провинцията. На 2 и 3 мартъ 1927 год. имаха учредителния си конгресъ въ София. На поздравъ на младежката депутация, председателъ на извънредния конгресъ г. Габровски бурно акламираше, ги поздравя и насърчи въ борбата за свободата на Добруджа.

На 23 и 24 ноември съ разрешение отъ м-ръ Ляпчевъ Добруджанския млад. съюзъ има първия си редовенъ конгресъ въ Шуменъ.

Младежкия съюзъ има свой уставъ, по който се управлява и никой не е въ състояние да го разтури. Той си сжществува въпрѣки дедективитѣ отъ бандитския и изкуфелъ изпълнителенъ комитетъ.

убиятъ Вичева.

Принудени сме вече, да се браниме и да изнасяме всички подобни факти.

Преди седемъ дена, миналия понеделникъ, една нова банда отъ трима души, отъ В.Д.Р.О. двама отъ Русе и единъ отъ Варна известенъ Атанасъ Мокана, потеглили отъ Варна за вжтрешността, изпратени отъ известния войвода на В.Д.Р.О. Ст. Колевъ. Полицията своевременно е предупредена и е тръгнала по диритѣ имъ.

Изнасяме и тоя фактъ, за да предупредиме предварително всѣкакви диверсии и шантажи.

Ние сме заявявали и заявяваме, че сме принципиални противници на всѣкакви четнически набегъ, които спъватъ процеса на организирането и на нормалнитѣ борби на добруджанското население.

—о—

Сритали се

Председателътъ на д-во „Добруджа“ А. Стояновъ си далъ оставката. Недоволенъ е нѣщо. За председателъ избранъ Б. Петровъ. Прогоненъ е и секретаря на дружеството Г. Казанджиевъ. Дезорганизацията е пълна. Има много работи, но нека почакаме сами да си ги разбулятъ. Разложението е генерално въ цѣлия добруджански съюзъ.

Противъ конгреснитѣ резолюции

Получихме отъ Варна следната

Резолюция протестъ:

Днесъ 26 февруари 1929 г. долуподписанитѣ добруджанци въ гр. Варна, следъ като констатирахме, че на XII р. добруджански конгресъ въ гр. Шуменъ сж извършени нередности, противо-уставни изключения, насилничество отъ залезащото ВДРО. закани, заплашване, побои, съ револвери и ками, отнемане думата на делегати, че не се позволяваше да се критикува дейността на изпълнителния комитетъ противъ който, контролната комисия се явява съ докладъ, въ който е констатирано, явни злоупотребления на суми, бездействие, нередовности и пр.

Предъ видъ на всичко това решихме:

1) Протестираме противъ изключването на видни дейци въ добруджанското движение като Д-ръ П. Вичевъ, Ст. Конаклиевъ, Димитъръ Ганевъ, Ив. Георгиевъ, Петъръ Тютюнджиевъ, Димитъръ Мирчевъ и др. и заявяваме, че ще браниме съ всички сили единството на движението, въ което има мѣсто за всички добри синове на Добруджа, безъ разлика на убеждение, като заявяваме, че не признаваме противоуставното изключване.

2) Протестираме противъ социалъ бандитския конгресъ.

3) Издигаме високо гласъ на протестъ за противо-уставното приемане делегати на неотчетени дружества, каквото е Варненското и Русенското и при това представени съ повече делегати въпрѣки повеленията на чл. 8 отъ устава.

4) Протестира противъ незаконното увеличаване състава на вишия съветъ на 45 съ членъ да си създадатъ болшинство ренегати въ бждащи конгреси, и

5) Апелираме къмъ добруджанската емиграция да подкрепи тая ни резолюция и поведатъ енергична борба противъ предателитѣ и карьериститѣ въ добруджанското движение и за тържеството на Дочовия заветъ за свободна и независима Добруджа.

Подписали: Р. Чорбаджиевъ, Г. Андрѣевъ, С. Ивановъ, Ив. Сжбевъ, В. Димитровъ, Ив. Илиевъ, А. Мариновъ, Иванъ Видовъ, Н. Г. Вълковъ, В. Андрѣевъ, Г. Димитровъ, Ст. Цветковъ, А. Казаковъ, Г. Аргировъ, Г. Панковъ, Н. Ивановъ, П. Георгиевъ, Юр. Русчевъ, М. Игнатовъ, Ив. Сапуновъ, Ж. Ц. Касабовъ, Г. Томовъ, Б. Нейчевъ, С. Сжбевъ, Ив. Илиевъ, Т. Новаковъ, Ив. Недѣлковъ, В. Димовъ, Сп. Г. Неновъ, Г. Илиевъ, И. Недковъ, Даневъ, В. Николовъ, Г. Атанасовъ, Н. Тодорбъ, Юр. Юрдановъ, Коста Тодоровъ, Ст. Петровъ, Ст. Н. Божковъ, Р. Петровъ, Н. Русевъ, Н. Костандиновъ, Георги Д. Чолаковъ, Руса Юрданова, Н. И. Додевъ, Х. И. Радевъ, Юр. Колевъ, Ив. Калевъ, Недю Тоневъ, Ю. В. Тагаровъ, К. Яневъ, Г. Павловъ, Р. Ивановъ, П. Миневъ, Юр. Лазаровъ, Б. К. Чолаковъ, В. Христовъ, Юр. Н. Ивановъ, С. Т. Калчевъ, С. Д. Димчевъ и др.

Добруджанци, бръщайте органа на социалъ-предателския изпълн. комитетъ в. „Добруджа“.

Жека почувствуватъ презрението ви.

Отговоръ на четири злодумства

В. „Добруджа“, органъ на карьериститѣ и предателитѣ въ добруджанското движение, отъ 10 того, за лишень пжтъ показа, че настанилитѣ се въ върховетѣ на управата социалъ-фашисти, не могатъ да се противопоставятъ на идейния пристѣпъ на добруджанската емиграция. Озлобени отъ дълбокиятъ и всестранни критики, на които тѣ бѣха подхвърлени, вклопчени въ тѣхната шаткавостъ и безидейностъ, тѣ съскатъ срещу всѣки честенъ добруджанецъ, който не може да гледа спокойно, какъ се продаватъ интереситѣ на Добруджа отъ социалъ-предателитѣ. И въ тая си злоба тѣ изпадатъ до гаменщина. Достатъчно е да се хвърли единъ погледъ върху вестника имъ, за да се разбере колко сж жалки въ своята идейна нищета и богати на хулиганство и гнусотия. „Безпощадни“ въ нападкитѣ срещу този или она, шедри на долни и низки злодумства, тѣ все пакъ се чувствуватъ слаби да отклонятъ емиграцията отъ върната линия на борба, която тя следва. И както винаги свършва безсилния и подлия двубоя, така и нашитѣ „управници“ постѣпватъ. Подстрекателството и предателството сж послѣднитѣ възможни начини за тѣхъ, съ които се мжчатъ да подведатъ властѣта за намѣса въ нашето движение, да сплешатъ е м и г р а ц и я т а и всредъ така създадения смутъ и всепленение, проиграватъ и послѣднитѣ козове на Добруджа. Не излиза брой отъ вестника имъ, въ който да не се говори, че всичко, което е противъ тѣхъ, противъ празнитѣ имъ и волнодумни резолюции е комунизъмъ. Не излиза брой, въ който да се не подканва внастъта по начинъ присжщъ само на социалъ-полицантѣ, да тури ржка на нѣкого отъ добруджанскитѣ емигранти, защото билъ комунистъ. И всичко това съ една злжчностъ, съ една стрѣвностъ, която изпада до забравъ. Но и това не ще ги спаси. Тѣ могатъ да ни кръщаватъ, както си щатъ, тѣ могатъ да повторятъ да потретятъ официалната си покана до властѣта да имъ помогне да смажатъ добруджанската емиграция, тѣ могатъ да използватъ наново известни заблудени органи на властѣта, но тѣ никога не ще успѣятъ да впрегнатъ добруджанското движение въ своята безприютностъ и го поведатъ въ затрънениетѣ пжтъ на Шуменскитѣ си „резолюции“. Добруджанската емиграция въ България съ презрение отминава конвулситѣ на издѣхващото имъ безсилие и подхранвана отъ високата целъ, която си е поставила, неотклонно следва пжтъ на непримиримата борба съ предателитѣ и карьериститѣ. Тя не се плаши отъ тѣхнитѣ провокации и подстрекателства; тя има сили да се справи съ предателитѣ. Съ трезвото съзнание за сериозността и ширината на ролята, която тя има да изиграе, на нея сж чужди личнитѣ и тесногрудни ежди. Тя държи на идейната чистота въ движението, убеждена, че само така ще може да оправдае довѣрието и очакванията на населението отъ тѣхъ границата — въ Добруджа.

Ас. Паневъ

Добрудженци четете „Свободна Добруджа“

Разклатени на всѣкжде

Отъ цѣлата страна получаваме насърчение въ борбата срѣщу социалъ фашисткия комитетъ. Въ всички голѣми градове и села вече е настѣпило опомняне и съзнание за отпоръ срещу домогванията на полицейскитѣ социалисти, да прикачатъ добруджанското движение на партийната си колесница, да го заложатъ, като зестра въ кариерата си.

Въ Разградъ организацията е въ ржцетѣ на честнитѣ борци отъ миналото. Караулътъ на Изпълн. Комитетъ остана да брани себе си и положението си на членъ отъ Висшия съветъ, срѣщу което се продаде като си въобрази социалъ-фашиститѣ, че имъ заложилъ организацията. Изборитѣ за настоятелство, обаче, дадоха за резултатъ тѣмко противното — блямъ и отвращение къмъ полицейската социалищина.

Въ Балбунаръ сжщото. Въ Варна болшинството презира социалъ-фашиститѣ и бандитизма, на който се крепятъ, като сж наложили на председателя Ат. Костовъ да подпише декларация, че се отказва за винаги отъ В. Д. Р. О.

Изпраща ни се и една резолюция противъ изключванията отъ бандитския конгресъ въ Шуменъ. Резолюцията помѣстваме на друго мѣсто.

Въ Русе, където е седалището на В. Д. Р. О. и цѣлото благоволение, настоятелството е свършено оголено. Не може да свика едно събрание. Явяватъ се само 20—30 души. А въ Русе има съ хиляди добруджанци. Не могатъ да изнесатъ едно утро, защото се бойкотира. Театро даватъ, никой не се явява. Отложиха го и т. н.

Въ Пловдивъ завалията Изп. Комитетъ останалъ съ 3—4 политически хаймани и пунгаша и съ назначена противоустановка комисия управляватъ дружеството.

Въ Шуменъ организацията е раздѣлена на две и ако Т. Христовъ не е секретаръ на управляващата партия тенеке ще му окачатъ на опашката и т. н.

Така. Вижте социалъ-фашисти, на какво дередже докрахте една организация, която въ миналото имаше такова добро име всредъ добруджанскитѣ срѣди и общественото мнение. Такава ще бжде сждбата, когато ще искате да партизанствувате съ едно национално освободително движение и да го прикачвате на партийната си кола.

Съ чай ще я освобождаватъ. Уредникътъ на библиотеката въ италианската камара Енрико Дамяни дошелъ въ София. Нали е чужденецъ и особено фашистъ, всѣчко минава. Жабата видѣла, че вола си вдига краката, и тя вдигнала да я коватъ.

Добр. Изпълн. Комитетъ далъ чай на Дамяни! Защо? Да пишѣтъ вестницитѣ.

Щуротии.

Добруджанци, осждете и отхвърлете противо-уставното изключване на Д-ръ Вичева, Ст. Конаклиева, Ив. Георгиева, Д. Ганева, П. Тютюнджиева, Д. Мирчевъ и всички вичевисти.